

Verse koffie, vis en warme schoenen!

In 1975/ 1976 beleefden wij (mijn vriendin en ik) gouden tijden in De Koog!
Je kunt ons tot de echte Kogers rekenen want we zijn er beiden geboren.
Zoals veel meiden van onze leeftijd werkten wij in de schoolvakanties in de Koger horeca! Verschillende hotels zijn de revue gepasseerd.
En in onze vrije tijd gaven we het verdiende geld weer uit in andere Koger gelegenheden.
De wereld lag voor ons open, geen zorgen alleen maar plezier.

Een tante en oom beheerden in die tijd Las Vegas. Een hal vol met flipperkasten en andere speelautomaten.
Ook stond daar een bar met de heerlijkste soorten Illy Espresso koffie en een ijsvitrine met veel soorten zelfgemaakt schepijs.
Wij zaten regelmatig bij mijn tante aan de bar en meerdere jongeren kwamen daar voordat ze naar de kroeg gingen. In die tijd werd er daar nog sterke drank verkocht, een aantal jaren later werd dit verboden in deze gelegenheden.
Dus nadat we verschillende bakkies koffie gedronken hadden gingen we over op iets sterkers... Vieux /7 Up wel te verstaan, heerlijk.....
Tegen sluitingstijd van Las Vegas hielpen we nog even met opruimen en dan gingen we naar "Het Visrestaurant" aan de overkant, daar werkten vrienden van ons en nadat daar de gasten weg waren zaten we heel gezellig met elkaar rond de open haard met een drankje en een vissie, over van de daghap.

Het was ook de tijd nog van de echte nachtcafés: De Berenkuil en Het Galjoen. Voor 2.00 uur moest je daar dan binnen zijn en kon je gezellig doorgaan tot 4.00 uur. In die tijd hebben we zelfs nog met André Hazes aan de bar gezeten.
Hij trad toen nog wel eens op in de "Oude Toekomst". Misschien is toen zijn lied.....
Zij gelooft in mij.... nog wel ontstaan!

Genieten was het in die tijd, maar niet voor onze ouders. Dat bleek wel uit een reactie van mijn vader, nadat we een afscheidsfeestje hadden boven het Visrestaurant van een van de medewerkers.
De kerktoeren sloeg 6 keer, geschrokken en snel gingen we naar huis. Ik weet nog dat ik hardlopend door de Dorpsstraat ging, mijn vriendin riep me na....
"We zijn nu toch al te laat, je hoeft nu niet meer te rennen."
Bij de kerk rechtsaf en zachtjes de voordeur open, schoenen in de gang en sluipend naar boven. Er werd gelukkig niemand wakker. De volgende morgen moest mijn vriendin al vroeg naar de tandarts, dus veel slaap heeft zij niet gehad.
Tegen de middag ben ik opgestaan en mijn vader zei "waar bleven jullie zo lang?"
Ik antwoordde nonchalant. "Ach, we hadden een afscheidsfeestje."
Mijn vader reageerde daarop, een afscheidsfeestje duurde volgens hem niet tot 6.00 uur in de morgen. "Ik was om halluf 7 uut bed en jullie skoenen in de gang ware nog warrem." Later vertelde hij dat hij wakker geworden was in de nacht, niet meer kon slapen en in de kamer voor het raam was gaan zitten. Toen hij ons om het hoekje van de kerk zag aankomen is hij snel naar boven gegaan.

*Yolanda Legierse-Daalder
Den Burg*